

at komme ind paa, at tillægge en Biskop en saadan Myndighed. Vi have jo et andet Sted i Lovforslaget, en Bestemmelse om, at Alt skal foregaa med sømmelig Orden, og dersom det ikke foregaaar paa denne Maade, kan vedkommende Præst, der benytter Kirken, drages til Ansvar. Det forekommer mig, at Administrationen i denne Bestemmelse har al den Myndighed, som kan ankses til foreløbig at stride ind, thi det er jo almindeligt ved alle Love, at hvis der sker noget Misbrug, af en bestaaende Lov, saa kan Administrationen standse Udførelsen, naar vedkommende Minister, under hvem Loven forterer, finder, at der er gjort Misbrug deraf. Som jeg allerede har sagt, finder jeg det altsaa høist betænkelig at lægge en saadan Myndighed i en Biskops Haand, og forsaavidt der er tilføjet: „vedkommende Minister“ saa tror jeg, slet ikke, at dette behøves. Det ligger vistnok i en anden Bestemmelse i Loven, at Ministeren virkelig har en saadan Bemyndigelse. Hvad de oprindelige Forslagsstillere særlig have haft til Hensigt, er at give en Lov for Benyttelsen af Kirkebygninger og Kirkegaarde uden paa nogen Maade at tage Bestemmelse om, hvorledes de kirkelige Handlinger skulle foregaa. Udvalget og især dets Flertal har saavidt mulig søgt at undgaa i denne Lov at tage nogenformelt Bestemmelse, som griber ind i Ordningen af de kirkelige Handlinger, men naar det f. Ex. siges i Forslaget under Nr. 11, at Biskoppen før et Tidsrum af eet Aar kan sætte Bestemmelsen ud af Kraft, hvis han finder, at den misbruges til at udbrede Uvillie og Brede, saa er dette, saavidt jeg skjønner, et meget ubestemt Begreb, thi det sker mangan Gang i saadanne kirkelige Sager, at selv de, der spotte alle kirkelige Handlinger, kunne være de første til at nære Uvillie og Brede, naar der foretages en saadan Forandring i Brugen af Kirkebygningers eller Kirkegaardes Benyttelse. Det kan være muligt, at denne Uvillie og Brede kan næres af Folk, som næsten aldrig gaa i Kirke, og desuden gives der jo saa mange Mennesker, som ere meget fanatiske i religiøs Henseende og næsten til enhver Tid nære Uvillie og Brede mod anderledes Tænkende. Selv om disse heller ikke søge Kirken

ret meget eller maasse slet ikke, saa kunne de dog maasse tilkjendegive deres Uvillie og Brede til Biskoppen, men jeg kan ikke forstaa, at denne Omstændighed skulde være en bestemmende Grund for Biskoppen til for eet Aar at standse Benyttelsen af Kirkebygningen. Hvad der hovedsagelig er omtalt i Forslaget under Nr. 11, er Skriftemaal og Altergang. Som bekendt var dette ikke optaget i Anordningen af 2den Oktober 1855, men det forekom ogsaa mig dengang, da der var et Lovforslag deraf til Behandling i dette Thing, at Benyttelsen af Kirken til Skriftemaal og Altergang modte en Uvillie, som jeg ingenlunde kunde forklare mig. Jeg kan ikke indse, hvorfor Brugen af Kirkebygninger til Skriftemaal og Altergang skulde være mere betænkelig end Benyttelsen af dem til Gudstjeneste eller andre kirkelige Handlinger, og da det nu engang er bestemt i den nævnte Anordning, og den høitagtede Kirkeminister ellers er gaaet ind paa, at det maa optages i Loven, at Kirkebygninger ogsaa maa benyttes i dette Diocese med af Udenognspræster, saa forekommer det mig, at, naar vedkommende Præst, der benytter Kirken, skal være ansvarlig for, at Alt gaar ordentlig til, saa er der ingenformelt Grund til at give Biskoppen Bemyndigelse til at standse denne Benyttelse for længere Tid. Jeg kan derfor i alt Fald ikke gaa ind paa nogen Forandring i denne Henseende, serend jeg har konfereret med mine ærede Medforslagsstillere, hvad jeg endnu ikke har høvt Leilighed til, og jeg maa foreløbig holde paa de Bestemmelser, der ere optagne i det store Endringsforslag, hvori hele Loven er omændret, og med Hensyn til hvilket Flertallet er enigt. Derimod er der af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) under Nr. 12 stillet et Forslag, som gaar ud paa, at det sidste Punktum, som af Udvalgets Flertal er foreslaaet til §. 5, skulde udgaa. Hertil maa jeg rigtignok sige, at jeg maasse med Tiden nok kunde komme til at gaa med til dette Forslag, men jeg har dog ikke hidtil fundet, at det af Udvalgets Flertal stillede Forslag i og for sig er ubegrundet. Det bedder i det Punktum, som foreslaas at skulle udgaa: „Findes der blandt disse Medlemmer mindst